

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ . . . Η ΣΙΓΗ !

Γύρω μου πρόσωπα άγνωστα... ή γνωστά; Και ο χώρος που βρίσκομαι πρωτόγνωρος... ή οικείος;

«Καλωσορίζουμε την Αδ.: μας που ήρθε σ' εμάς με ανοιχτή ψυχή». Για εμένα μιλάει! Καλά τα λέει! Έτσι νιώθω κι εγώ. Σ' αυτό το χώρο είχα βρεθεί και πιο παλιά και μετά... κενό, απουσία. Και τώρα πάλι εδώ! Ξαναγύρισα, με «ανοιχτή ψυχή», ναι, αλλά άργησα. Να τρέξω, να προλάβω το χαμένο χρόνο, να γεμίσω το κενό, να φτάσω γρήγορα, σε μια στιγμή. Μιλήστε μου, εξηγήστε μου, διδάξτε με, βοηθήστε με Αδδ.: μου!

Έρχομαι πιο νωρίς, φεύγω πιο αργά, ρωτάω συνέχεια, ξαναρωτάω, διαβάζω πολύ, πηγαίνω παντού, γυρίζει το βλέμμα μου και παρατηρεί ασταμάτητα και τρέχω ασταμάτητα, και έτσι θα προλάβω, και έτσι κάνω το σωστό, και έτσι κάνω...

«Κάνεις πολύ θόρυβο Αδ.: μου! Δεν αφήνεις το Διδ.: να σε διδάξει. Του υποδεικνύεις εσύ τον τρόπο διδασκαλίας και δεν μπορείς να τον ακούσεις πραγματικά. Άσε το Διδ.: να κάνει το καθήκον του και θυμήσου ποιο είναι το δικό σου».

Με τάραξε αυτό που είπε η Αδ.: μου. Κάρφωσα το βλέμμα μου στα μάτια της για να καταλάβω τι και γιατί το είπε. Δεν μπορούσα να αρθρώσω ούτε μια λέξη και για μια στιγμή με τύλιξε σιωπή. Γύρω μου και μέσα μου. Εκείνη τη μοναδική στιγμή απόλυτης ησυχίας, ίσως άκουσα για πρώτη φορά τη φωνή του Διδ.: «Πρώτο καθήκον του Μαθ.: Τέκτ.: ορίζεται η Σιγή», μου είπε.

Στην αναζήτησή μου για τη συγγραφή αυτής της εργασίας βρήκα τη σιγή πολλές φορές μπροστά μου. Όχι μόνο σαν βασικό στοιχείο διδασκαλιών ή φιλοσοφικών συστημάτων, αλλά και σαν στοιχείο στην καθημερινότητα ή τάση του σύγχρονου ανθρώπου ή προτροπή για καλύτερο αποτέλεσμα, ή μέθοδο για συναισθηματική αποφόρτιση ή ακόμα και στο παραμύθι της γιαγιάς!

Χιλιάδες εικόνες θα πλημμυρίσουν το μυαλό του καθένα από εμάς, εικόνες αποσπασματικές από την καθημερινότητά μας, εάν κλείνοντας για λίγο τα μάτια προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τη σιγή γύρω μας.

Εικόνες όπως το χτύπημα της σφύρας από το δικαστή και την προτροπή για «σιγή στο ακροατήριο», το κοίταγμα στα μάτια ανάμεσα σε δύο ερωτευμένους όταν «τα λόγια είναι περιττά», την πινακίδα σ' ένα εργοστασιακό χώρο με τον εργάτη να φορά τα ακουστικά του για να προστατευθεί από το δυνατό θόρυβο των μηχανημάτων, την ταμπέλα στα νοσοκομεία με το γνωστό «παρακαλούμε ησυχία», το ακίνητο στόμα ενός ατόμου κωφάλαλου που όμως μπορεί και επικοινωνεί μαζί μας σε μια άλλη γλώσσα, το χώρο μιας βιβλιοθήκης που επιλέξαμε για να μελετήσουμε με την ησυχία μας, ένα ξωκλήσι στο οποίο τυχαία βρεθήκαμε να μιλάμε με το Θεό όταν κανείς και τίποτα δεν υπάρχει γύρω για να ταραξεί αυτή την επικοινωνία, τον εαυτό μας να βαδίζει σ' ένα μοναχικό μονοπάτι στο δάσος, το μπιμπελό στο σαλόνι μας με τα τρία πιθηκάκια όπου το τελευταίο από αυτά κλείνει με τα χέρια το στόμα του και μας προστάζει «σώπα», το τρυφερό κλείσιμο της πόρτας στο δωμάτιο που κοιμάται το μωρό μας για να του εξασφαλίσουμε ήσυχο και ατάραχο ύπνο, το δάκτυλο στο στόμα της δασκάλας όταν με την ανεμελιά του παιδιού που ήμαστε ενοχλούσαμε στην τάξη, τον πρίγκιπα να μπαίνει στο μαγεμένο δάσος και να ξυπνά μ' ένα φιλί την ωραία κοιμωμένη, δίνοντας ζωή σ' αυτήν και τον κόσμο γύρω της, που η κακιά μάγισσα είχε καταδικάσει σε αιώνιο ύπνο και άλλες... και άλλες... και άλλες, χιλιάδες ακόμα εικόνες.

Ανατρέχοντας στις εγκυκλοπαιδικές μας γνώσεις, μέσα στη «φασαρία» των μαθητικών μας χρόνων και μετά, θα ανακαλύψουμε και άλλες φορές τη σιγή, ως κυρίαρχο στοιχείο. Για παράδειγμα, στην μελέτη των φιλοσοφικών συστημάτων και διδασκαλιών βρίσκουμε στην Ινδία τους Βραχμάνους να εφαρμόζουν πειθαρχικές ασκήσεις για να δείξουν τη σημασία της

σιωπής και τους Βουδιστές να χρησιμοποιούν τη γιόγκα για να βρουν την ισορροπία ανάμεσα στο σώμα και το πνεύμα δια μέσου της σιγής.

Οι Γνωστικοί δίδασκαν πως ολόκληρο το οικοδόμημα της επιστήμης τους βασίζεται σε ένα τετράγωνο, μία γωνία του οποίου είναι η σιγή, ενώ οι άλλες τρεις: ο βυθός, δηλ. η ψυχή, ο νους και η αλήθεια.

Ο Όμηρος, περιγράφοντας τις μάχες ανάμεσα στους Τρώες και τους Έλληνες, δήλωνε στα έργα του: «Βαρβαρικόν γαρ η κραυγή, ελληνικόν δε η σιωπή», αφού οι μεν Τρώες, σαν απολίτιστοι και βάρβαροι, επιτίθεντο με κραυγές, φωνές και θόρυβο, ενώ οι έχοντες ανώτερο ήθος και γενικά πολιτισμό Έλληνες, βάδιζαν στη φοβερή σύγκρουση με απόλυτη σιγή, αυτοκυριαρχία και άκαμπτη αποφασιστικότητα.

Ο μεγαλύτερος της κλασικής εποχής, λυρικός ποιητής Συμωνίδης, δίδασκε ότι «λαλήσας μεν πολλάκις μετενόησε, σιωπήσας δε ουδέποτε», ενώ ο Ιπποκράτης, πατέρας της Ιατρικής, προέτρεπε στη σιγή, θεωρώντας την «άλυπτον», δηλ. χωρίς στενοχώριες και «ανώδυνον», δηλ. χωρίς πικρίες και πόνους.

Στα θρησκευτικά τεκταινόμενα βρίσκουμε τα Αγγελικά Τάγματα να μεταδίδουν ιεραρχικά τις αποκαλύψεις και τα μυστήρια του Θεού, από το ανώτατο στο κατώτερο επίπεδο και να «φυλάττουν αυτά εν σιωπή» και ακόμα, τους μεγαλύτερους αγίους να επιλέγουν τη σιγή, σαν ασκητές, επιτυγχάνοντας τις μεγαλύτερες εμπνεύσεις και τις διαυγέστερες ενοράσεις, σε στιγμές απόλυτης σιγής, αφήνοντας το πνεύμα ελεύθερο και αδέσμευτο να πετά στα αιθέρια ύψη, να επινοεί και να συλλαμβάνει λεπτότατα διανοήματα.

Στην αρχαία Αίγυπτο, χώρα στην οποία αναπτύχθηκε ο παλαιότερος γνωστός πολιτισμός, λατρεύονταν ο Θεός της Σιγής στο πρόσωπο του Αρποκράτη, δηλ. του Χαρπαχράτ, γιου του Όσιρη και της Ίσιδος. Τον παρίσταναν μάλιστα σε αγάλματα, καθισμένο πάνω σ' ένα άνθος λωτού, έχοντας το δείκτη του δεξιού του χεριού στο στόμα, σε ένδειξη αυστηρής σιγής.

Τα περίφημα εσωτερικά μυστήρια των αρχαίων Αιγυπτίων διαρκούσαν χρόνια, τα περισσότερα δε από αυτά ήταν «εν σιγή». Εκεί, μετά την πρώτη μύηση άρχιζε το στάδιο της μελέτης, οι επιστήμες δηλαδή, μέχρι την τελική μύηση μετά από πολλά χρόνια. Σ' αυτή την ενδιάμεση μεγάλη διάρκεια μεταξύ των μυήσεων, κάθε μάθημα συνοδευόταν από πολλές ώρες σιγής και περισυλλογής για τον μαθητή, απομονωμένο στο κελί του, όχι μόνο για να μάθει και να καταλάβει, αλλά και να «γίνεται», δηλαδή να κάνει την αλήθεια μέρος του εαυτού του για να την αφομοιώσει.

Περίπου με την ίδια μέθοδο και για τους ίδιους λόγους, βρίσκουμε τη σιγή και στη διδασκαλία του Πυθαγόρα, εφαρμόζοντάς την μάλιστα στους μαθητές του για 2 έως και 5 έτη. Ο Πυθαγόρας όριζε τη σιγή, αρχικά, στον πρώτο βαθμό του μαθητή, μέσω της σιωπής, δηλαδή ως «εγκράτεια της γλώσσας χωρίς ουδεμίαν να προβάλλωσιν αντίρρησιν ή εκφράζωσιν απορίαν, αρκούμενοι εις το περιλάλητον «Αυτός», δηλ. ο Πυθαγόρας, ο Διδάσκαλος, έφα». Σκοπός της Πυθαγορείου σιωπής ήταν η άσκηση της βούλησης και η απόκτηση αυτοκυριαρχίας και αυτοελέγχου, η συγκράτηση της οργής και η αποφυγή διαμαχιών και καβγάδων. Για να αντιμετωπίσει μάλιστα ο Πυθαγόρας τις έριδες «παρήγγελεν εις αυτούς να σιωπήσουν μέχρις αποκαταστήσεως της ισορροπίας των», ενώ υπενθύμιζε τη σημασία και σπουδαιότητα της σιγής στους μαθητές του θεωρώντας αυτήν Μούσα, διακοσμώντας με αγάλματά της τη Σχολή του σε πολλά σημεία και σε περίοπτη θέση.

Σε όλα όσα περιγράφηκαν μέχρι τώρα βλέπουμε πως η σιγή, πολλές φορές δια μέσου της σιωπής, χρησιμοποιείτο σαν μέθοδος ή εργαλείο, είτε για την ανύψωση ενεργειών, είτε για τον διαχωρισμό πολιτισμών, είτε για την κατανόηση εννοιών, είτε για την προετοιμασία του πνεύματος και της ψυχής στην αντίληψη μιας μεγαλύτερης αλήθειας, είτε σαν ισχυρό τονωτικό, καθαρικό του πνεύματος και θεραπευτικό του σώματος για την κατανόηση των νόμων της αρμονίας του σύμπαντος ώστε να κρατηθεί τάξη και ισορροπία στον κόσμο των αντιθέσεων.

Για αυτούς και άλλους λόγους, θεωρούμε τη σιγή «χρυσή αρετή», που αποσκοπεί στην αποχώρηση της ψυχής από τον υλικό κόσμο, την απομάκρυνση από τα αισθητά πράγματα,

την ησύχαση και κάθαρση του πνεύματος για την αντίληψη της αλήθειας και την ένωσή του με το Θεό.

Για αυτό που αποκαλείται «Θεία Τέχνη», δηλαδή την ανύψωση του ανθρώπου προς το θείον Εγώ, καθέννας πρέπει να γίνει κύριος τους εαυτού του, να αποκτήσει αυτοκυριαρχία επί της ζωώδους του φύσεως και επίγνωση ως προς τον λόγο και σκοπό της ύπαρξής του. Μέσω της άσκησης, ή των ασκήσεων, μία εκ των οποίων είναι η σιγή, ο άνθρωπος αποκτά το «γνώθι σ'αυτόν», δηλαδή αναγνωρίζει την ψυχή του όμοια με το Θεό, «ως ακτίνα φωτός πηγάζουσα εκ της πηγής του φωτός». Τότε μόνο μπορεί να μεταβάλει και να ορίσει τελικά τα κριτήρια των αξιών του, τις αντιλήψεις του περί ζωής, τις προσπάθειες και την αποστολή του σε αυτήν.

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν πως «ο σιωπών σκέπτεται ακριβέστερον, ή ο ασκόπως φλυαρών». Η σκέψη είναι από μόνη της μια δύναμη που δρα προς τα έξω με ένα μυστηριώδη τρόπο. Μπορεί να επηρεάσει τη θέληση των άλλων, χωρίς μάλιστα να εκφραστεί προφορικά ή γραπτά. Αυτό ακριβώς μας αποκαλύπτεται και από τη μελέτη των απόκρυφων νόμων της σκέψης. Ο «μυημένος», αυτός δηλαδή που έχει εκπαιδευτεί σε αυτούς τους νόμους, εφαρμόζει το νόμο της σιγής. Αυτοσυγκεντρώνεται για να μεταδώσει στις ιδέες του μία υψηλότερη ώθηση.

Οι ιδέες ωριμάζουν δια του σιωπηλού διαλογισμού, ο οποίος συνιστά μια συνομιλία με το είναι μας. Οι συνετές απόψεις προκύπτουν από ενδόμυχες συζητήσεις, οι οποίες στρατολογούνται μέσα στο απόρρητο της σκέψεως, πώς αλλιώς δηλαδή, παρά μόνο με την σιγή, την περίσκεψη και την περισυλλογή.

Στο δικό μας κόσμο, τον κόσμο της τεκτ.: θεώρησης και διδασκαλίας, η σιγή αποτελεί βασικό και πρωταρχικό καθήκον, την τήρηση του οποίου ο καθένας υπόσχεται και αναλαμβάνει υπεύθυνα κατά την εισδοχή του.

Αυτή η υπόσχεση/δέσμευση φροντίζουμε δε, να υπενθυμίζεται σε όλους τακτικά όταν «Ομνύομεν Σιγήν» κατά το τυπικό κλείσιμο των εργασιών μας, κάτι που υπάρχει στα τυπικά όλων των τεκτ.: ΣΤΤ.: από τα βάθη των αιώνων και την αρχή δημιουργίας των πρώτων τεκτ.: Εργαστηρίων. Αυτό, κατά πολλούς, ήταν και το στοιχείο που διατήρησε στον Τεκτ.: τη μυστικιστική και μυστική του ταυτότητα, παρά τις διώξεις, αντιθέσεις, παρεξηγήσεις, διασπάσεις που είχε αντιμετωπίσει στο διάβα του.

Είναι αλήθεια πως η μυστικότητα αυτή σκανδαλίζει τη φαντασία πολλών αμύητων, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι κάτω από αυτή κρύβεται κάτι το ύποπτο και μεμπτόν. Κάποτε όμως βάζει σε δοκιμασία και τη σκέψη αγαθών μυημένων, οι οποίοι διερωτώνται για τη σκοπιμότητα, αλλά και τη δυνατότητα τήρησής της στη σύγχρονη ιδίως κοινωνία, όπου η καταπληκτική τεχνολογική εξέλιξη και πρόοδος τείνει να εξαφανίσει την έννοια του μυστικού και απόρρητου.

Ποια είναι η ανάγκη και ποια η ωφέλεια αυτής της επιβαλλόμενης σιγής διαφαίνεται εάν ιστορικά εξετάσουμε όσες εταιρείες, οργανώσεις, σωματεία, πολιτικά κόμματα έχουν εμφανιστεί στο προσκήνιο και επιλέγουν «ανοικτά», με λάβαρα, τυμπανοκρουσίες και συνθήματα να διακηρύξουν τους σκοπούς και να προβάλουν τη δράση τους. Τελικώς, εμπλέκονται στις πολιτικές, κοινωνικές, θρησκευτικές διαμάχες, ενίοτε σε δολοπλοκίες, με αποτέλεσμα να φθαρούν, να αποδυναμωθούν μέχρι να εξαφανισθούν.

Αντίθετα, με τη σιγή εξασφαλίζεται ο ίδιος ο μυσταγωγικός θεσμός και του παρέχεται η βάση για την πορεία του προς την αιωνιότητα. Γι' αυτό και η υποχρέωση της σιγής επαναλαμβάνεται και υπενθυμίζεται διαρκώς.

Απόδειξη, πως σε όλα τα μυσταγωγικά συστήματα που λειτούργησαν κατά τη μακρά πορεία της ανθρωπότητας και που μέχρι σήμερα αναφέρουμε και μελετάμε, η σιγή αποτελούσε «κανόνα απαραβάτο». Στους Έλληνες, στους Αιγύπτιους, στους Χαλδαίους, στους Μανιχαίους, στα μυστήρια του Μίθρα, αλλά και σε όλα τα σύγχρονα φιλοσοφικά και

μυσταγωγικά συστήματα, που θεωρούνται ως διάδοχοί τους και ουδέποτε έγινε εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα.

Η σιγή που επικαλείται ο Τεκτ.: δεν αφορά όμως, μόνο στη συνέχιση της αρχαίας παράδοσης ή στην εξασφάλιση της μυστικότητας, μέσω της εχεμύθειας. Περικλείει και την ταπεινότητα και τη σεμνότητα που πρέπει να διακρίνει τον αληθινό μύστη και δεν του επιτρέπει να δημιουργεί κανένα μάταιο θόρυβο τιμών και διακρίσεων, όμοιο με αυτούς που επιδιώκονται και εκτιμούνται στην αμύητη κοινωνία, γνωρίζοντας πως ο περισσότερο φωτισμένος είναι και ο ταπεινότερος όλων.

Εμβαθύνοντας όμως περισσότερο, θα ανακαλύψουμε ότι ούτε η ηθική έννοια της σεμνότητας και ταπεινοφροσύνης είναι η μοναδική ερμηνεία της τεκτ.: σιγής.

Με τη σιγή ο Τέκτ.: συνηθίζει στην αυτοσυγκέντρωση για να μπορέσει, μελετώντας σε βάθος και πλάτος τα τεκτ.: σύμβολα και τις αλληγορίες, παράλληλα δε και τον εσωτερικό του εαυτό, να βρει τις υποκρυπτόμενες σε αυτόν αλήθειες, τις οποίες θα προσπαθήσει να αποδεχθεί και να τις καταστήσει βιώματά του. Θα επιτύχει να επιτελέσει το έργο του αντιλαμβανόμενος τη μητική ατραπό ως φιλοσοφία ζωής, θα απομονώσει τις εξωτερικές επιδράσεις, θα εστιάσει στην γνώση τού εντός του κόσμου και θα επιτύχει το «γνώθι σ'αυτόν».

Με την αυτογνωσία οδηγούμαστε, εμείς οι Τέκτ.:, σταθερότερα προς τη γνώση και τη σοφία. Φτάνουμε στη δυνατή γαλήνη πνεύματος και ψυχής, που αποτελεί προϋπόθεση της ευτυχίας και οδηγούμαστε στην αγιότητα, το μοναδικό, αλλά και τον ύψιστο σκοπό της γήινης ύπαρξης του ανθρώπου.

Το έργο του Τέκτ.: είναι δύσκολο και μεγάλο γιατί απαιτεί πρώτιστα να κατανικήσει την ίδια την ανθρώπινη φύση του. Για να φτάσει στην εσωτερική αλήθεια, μέσω της σιγής, πρέπει αρχικά να στερηθεί το λόγο. Να επιλέξει να επικοινωνεί με τη σιωπή. Η σιωπή όμως είναι το ανθρώπινο αδιέξοδο γιατί στη σιωπή κατοικεί ο Θεός, «εκεί που βρίσκεται η πιο μεγάλη αλήθεια και η αθάνατη ομορφιά».

«Να κατανικήσει την ανθρώπινη φύση του!» Τι μεγάλο και δύσκολο έργο, πράγματι! Την αναγνώριση αυτού του μεγαλείου, την υπέρβαση, δοξάζουμε κάθε φορά, υποκλινόμενοι στα Άγια Πάθη του Θεανθρώπου τη Μεγάλη Εβδομάδα. Πρώτα η μεγάλη συγχώρεση, που προέκυψε από τη μεγαλύτερη ανθρώπινη αρετή, την ανοχή: «Πάτερ, άφησ' αυτοίς. Ου γάρ οίδασι τι ποιούσι». Και μετά η ευχή: «Ειρήνη υμίν»!

Άραγε υπήρχε ανάγκη για οτιδήποτε άλλο πέρα από τη συγχώρεση του Θεανθρώπου; Δεν ήταν ήδη μεγάλο αυτό το δώρο για την ανθρωπότητα; Τι νόημα είχαν αυτά τα τελευταία λόγια πριν το τέλος, τη μεγάλη και απόλυτη σιωπή, που έκαναν μάλιστα τους ανθρώπους να αναφέρονται στον Υιό του Δημιουργού αποκαλώντας τον ως τον «Μεγαλύτερο Ειρηνοποιό»; Και σε ποια ειρήνη αναφέρονταν; Ειρήνη για να πάψουν οι αλληλοσκοτωμοί και οι διαμάχες; Για να σταματήσουν οι καβγάδες και οι έριδες; Όχι έτσι απλά Αδδ.: μου! Τόσο ο Πατέρας όσο και ο Υιός, γνωρίζουν πολύ καλά πως η «καλογουαλισμένη» και αφεγάδιαστη επιφάνεια δε συνεπάγεται, ούτε εννοεί, την επίσης αφεγάδιαστη έσω όψη. Γνωρίζουν πως ένα δέντρο όσες φορές και αν ρίξει τα φύλλα του, θα είναι ικανό για νέες αναγεννήσεις, για νέα ομορφιά, όσο οι ρίζες του είναι υγιείς. Αυτό είναι το νόημα της ευχής! Ειρήνη για την εσωτερική γαλήνη. Αυτή που θα συμφιλιώσει το εγώ με το εγώ και θα ταιριάξει το εγώ με το εμείς. Ειρήνη για την εσωτερική σιγή, για το σιωπηλό διαλογισμό μέσα στο απόρρητο της σκέψης μας. Ειρήνη για τη διέξοδο, για «να βρούμε τη μεγαλύτερη αλήθεια και την αθάνατη ομορφιά». Για να μπορέσει ο κάθε άνθρωπος, ο καθένας από εμάς, να επιτελέσει τον ύψιστο σκοπό της γήινης ύπαρξής του, αφού πρώτα και πάνω απ' όλα βρει και δώσει νόημα σ' αυτή την ύπαρξη, σ' αυτό το πέρασμα από τα γήινα και τα τρωτά, ανακαλύπτοντας, μέσα από την εσωτερικότητα, την αλληλεγγύη, την ανοχή, τη συγχώρεση, το σεβασμό, την κατανόηση, τα μυστικά δηλαδή για να κρατηθούν στο δέντρο της ανθρωπότητας οι ρίζες υγιείς και ο κορμός γερός και άκαμπτος στα δεινά της φύσης.

Ο Αδ.: Διδ.: Όσβαλντ Βιρτ, μέσα από τα βιβλία του μας διδάσκει πώς: «ως Μαθ.: χρησιμοποιείς τη σιγή/σιωπή σαν δέσμευση μπροστά στους αμύητους και σαν δέσμευση για τη φύλαξη ενός μυστικού, επιβεβαιώνοντας έμπρακτα την πίστη σου σε εκείνους που στο εμπιστεύθηκαν. Σαν Ετ.: χρησιμοποιείς τη σιγή για να εστιάσεις στην ψυχή του Ε.:Τ.:, δηλ. να δράσεις μυστικά, ως ένας αυθεντικός συνωμότης της σκέψης και της θέλησης».

Για τους Ετ.: μάλιστα πιστεύει πως πρέπει να «διαβάζουν λιγότερο, να μαθαίνουν σωστότερα και να ονειρεύονται περισσότερο». Αυτή του η προτροπή, παρότι αρχικά μας δημιουργεί μια άλλη εντύπωση από αυτή που είχαμε για την πορεία μας στον Τεκτ.:, μια πορεία γεμάτη βιβλία και διδασκαλίες για να κατακτήσουμε τη γνώση, άρα και τη δύναμη που προκύπτει μέσα από αυτήν, αφού «η Γνώση είναι Δύναμη» ή αλλιώς «Scientia est Potentia» κατά την λατινική, τελικά, μέσα από μια πλατύτερη θεώρηση των πραγμάτων ανακαλύπτουμε πως ο Αδ.: Διδ.: Βιρτ μας δείχνει το δρόμο για το ταξίδι, αλλά και το μέσο για να φτάσουμε στον προορισμό μας, το όνειρο.

Το όνειρο όμως, είναι και αυτό το αποτέλεσμα μιας εσωτερικής και ενδόμυχης λειτουργίας, πραγματοποιείται δηλαδή και αυτό εν σιγή.

Σαν δεύτερο καθήκον του Τέκτ.: ορίζεται η φιλανθρωπία. Όχι όμως μόνο με τη στενή έννοια της οικονομικής βοήθειας στους ασθενέστερους. Ο εκλεκτός συνάνθρωπος, δηλ. κατά τα δικά μας, ο πραγματικός Τέκτ.:, επιτελεί αυτό το καθήκον με συνέπεια όταν αποδέχεται και εφαρμόζει πλήρως το πρώτο του καθήκον, τη σιγή. Μέσω αυτής επιτυγχάνει την αυτοσυγκέντρωση και έτσι καταφέρνει να διεισδύσει βαθιά στα προβλήματα των ανθρώπων. «Πετώντας ψηλά», πάνω από τον κόσμο των φαινομένων, αντικρίζει ένα μέρος από την ουσία του κόσμου, φέρνει το χαρμόσυνο μήνυμα του Ουρανού επάνω στη γη και έτσι βοηθά στην επίλυση μερικών από τα προβλήματα που βασανίζουν τους συνανθρώπους του.

Ο φωτισμένος άνθρωπος, δηλ. κατά τα δικά μας, ο πραγματικός Τέκτ.:, χρησιμοποιεί το διαλογισμό και το στοχασμό ώστε να αξιοποιήσει τις ανεξάντλητες δυνατότητες του Εγώ του προς ατομική και πανανθρώπινη ωφέλεια. Ανεγείρει τους φάρους του πνευματικού και ηθικού προσανατολισμού και γίνεται άξιος ευεργέτης της ανθρωπότητας.

Όμως, αλίμονο, λεκτικό παράγωγο του εγώ, είναι ο εγωισμός. Αυτή η πηγή κακίας που δε δέχεται την ελεύθερη εκδήλωση της σκέψης και της συνείδησης του άλλου ανθρώπου. Κύριο χαρακτηριστικό της αμύητης κοινωνίας, πρωταρχικό αίτιο για τις προλήψεις, τις προκαταλήψεις και τις παρεξηγήσεις, οδηγεί κυρίως στην αμάθεια, ή χειρότερα στην ημιμάθεια, στο υλικό συμφέρον, στην αλαζονεία, στη βία και στο ψέμα.

Ο Τεκτ.:, σοφά πράττων, για να προστατεύσει από αυτόν, τον εγωισμό, το ίδιο το οικοδόμημά του, αλλά και τους Αδδ.: που το αποτελούν, είτε αυτούς που επιθυμούν να εισέλθουν, ζητώντας και αυτοί να μετέχουν και να σπουδάσουν την αλληγορική διδασκαλία των αληθειών της φύσης, την πρακτική εφαρμογή της αρετής και των πιο αγνών αρχών και την αναζήτηση και πραγματοποίηση του σκοπού της ανθρώπινης ζωής, τελεί ψυχουργία. Δηλαδή, κατεργάζεται και τελειοποιεί τις ψυχές χρησιμοποιώντας πρακτικά και αποτελεσματικά μέσα. Το κυριότερο και σπουδαιότερο εξ αυτών είναι η σιγή, την οποία εφαρμόζει όχι μόνο σαν προτροπή ή καθήκον, αλλά και σαν μέθοδο, αφού είναι τέτοια η φύση των συνεδριάσεων ώστε οι μνημένοι κάθε βαθμού να μην μπορούν να ανακοινώσουν τις δραστηριότητές τους ακόμα και σε επίσης μνημένους, που δεν έχουν όμως προσεγγίσει τον ίδιο με αυτούς βαθμό μύησης. Ο λόγος είναι για να μπορέσει ο κάθε Τέκτ.:, μέχρι χθες αμύητος, άρα και φέρων χαρακτηριστικά του αμύητου κόσμου, όπως ο εγωισμός, να πετύχει σταδιακά και μεθοδικά, με συνεχή μελέτη και υπομονή, την ανάλογη ανάπτυξη του πνεύματος και της ψυχής του και εν τέλει την ανοικοδόμηση τού εντός του ναού της αρετής».

Μέσα στις σελίδες κάποιου βιβλίου είχα κάποτε διαβάσει πως ο άνθρωπος γεννημένος στην αγκαλιά ενός κύματος, αγνοεί την τεράστια έκταση του ωκεανού που τον τυλίγει. Αυτή είναι πράγματι μια αλήθεια, όπως αλήθεια είναι πως ο άνθρωπος, με την περίεργη, εξερευνητική

και ανικανοποίητη φύση του, θα θελήσει να μάθει όχι απλά την έκταση, αλλά και τον ίδιο τον ωκεανό.

Τη γνώση όμως δε θα την πάρει μόνο μέσα από τα βιβλία. Κυρίως θα τον βοηθήσουν σε αυτό οι δικές του εμπειρίες και οι απόψεις, μέσα από την δική του αντίληψη των κραδασμών του μικρόκοσμου και μακρόκοσμου, μέσα από την κατάκτηση της προσωπικής του ισορροπίας στον κόσμο των αντιθέσεων και μέσα από την εναρμόνιση της δικής του δόνησης με τον παγκόσμιο ρυθμό.

Κραδασμοί, δονήσεις, ρυθμός, εναρμόνιση, ισορροπία. Όλες αυτές οι ενεργειακές καταστάσεις της ύλης και του πνεύματος, για την εμφάνισή τους, αλλά και την αντίληψή τους, μέσω των αισθήσεων, από τον άνθρωπο, επιζητούν το κατάλληλο περιβάλλον εκδήλωσης.

Μέσω της επιστημονικής έρευνας και απόδειξης, γνωρίζουμε, τώρα πλέον, πως το εξωτερικό περιβάλλον μπορεί και επηρεάζει θετικά ή αρνητικά αυτή την εκδήλωση. Αυτό που κυρίως, επιζητούν να εξασφαλίσουν οι επιστημονικοί ερευνητές, είναι ένα περιβάλλον που κατά περίπτωση, ανάλογα με το αντικείμενο και την υφή της έρευνας, το ονομάζουν «λευκό», «αποστειρωμένο», «στεγανοποιημένο», «αποσυμπιεσμένο» ή αλλιώς.

Γενικά δηλ., η οποιαδήποτε αβίαστη και ολοκληρωμένη εκδήλωση φαινομένου, πρέπει να λαμβάνει χώρα με τις λιγότερες έως μηδενικές εξωτερικές παρεμβολές και επιρροές, για να γίνει το φαινόμενο, αρχικά αντιληπτό και στη συνέχεια συμβατό, εναρμονισμένο και τέλος ενσωματωμένο στην κατάσταση που θέλουμε να το εντάξουμε.

«Ο Ναός είναι στεγασμένος εξωτερικώς και εσωτερικώς», απαντά ο Α΄ Επ.: στην προτροπή του Σεβ.: Διδ.: για να ελεγχθεί η στέγασή του πριν αρχίσουν οι εργασίες. Ουσιαστικά, ο Α΄ Επ.: δηλώνει πως δημιουργήθηκε το κατάλληλο περιβάλλον για την εκδήλωση των τεκτ.: «φαινομένων». Πώς; Με τη σιγή. Σιγή γύρω και μέσα μας. Από το σημείο αυτό και μετά όλοι οι Αδδ.: «επιστήμονες» συμμετέχουν στο «πείραμα», δηλ. στις νέες εργασίες, έχοντας εξασφαλίσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο ποσοστό για θετικό αποτέλεσμα.

Η σιγή λοιπόν, στο δυναμικό περιβάλλον της τεκτ.: Στ.: παίζει το ρόλο του «καθαριστή». Δημιουργεί και διατηρεί ανέπαφα όλα τα φυσικά πεδία για την εκδήλωση οποιουδήποτε ενεργειακού φαινομένου, είτε αυτό είναι σωματικό, μέσω του μαγνητικού ρευστού, πνευματικό ή ψυχικό, μέσω της αύρας, διανοητικό, μέσω της σκέψης.

Εκτός όμως από «καθαριστής», η σιγή, δρα και ως «ενωτικό υλικό», «καταλύτης» και «ισορροπιστής» για όλες τις δυνάμεις που αναπτύσσονται γύρω και μέσα στο πεδίο εφαρμογής της. Έτσι, καταλήγουμε κάθε φορά, με την είσοδό μας στον ναό, φέροντες τις δικές μας ενέργειες και δυνάμεις, μέσω της σιγής, να τις ενώνουμε, να τις εξισορροπούμε και να τις εντάσσουμε στην υπάρχουσα ροή, με αυτές που κυκλοφορούν ήδη στο δυναμικό πεδίο του ίδιου του ναού. Τελικός σκοπός, είναι η εκδήλωση «τέτοιων» εργασιών που αφομοιώνοντάς τες, να καταφέρουμε ένα ακόμα βήμα στο μονοπάτι που οδηγεί στην αυτογνωσία μας, τη γνώση δηλ. του εσωτερικού μας Εγώ.

Αδδ.: & Αδδ.: μου,

Αυτή η κατάδυση του ανθρώπου μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο, η ενδοσκοπήση στα μύχια της ψυχής του και το ταξίδι του στις ρότες του νου και του πνεύματος, απαιτούν ησυχία, απαιτούν διαλογισμό, απαιτούν αυτοσυγκέντρωση, απαιτούν περισυλλογή, απαιτούν γαλήνη, ... απαιτούν σιγή. Όπως διαπίστωνε δε, ο μεγαλύτερος κωμωδοποιός της αρχαιότητας, ο Αριστοφάνης: «Ουδέν εστί χρησιμότερον».

Ειρήνη ημίν Αδδ.: μου!